GÜNEY UTKUN

Aşk-ı Rana

İLK BASKI
20.000

Savaşın ve siyasetin gölgesinde
filizlenen bir aşk hikâyesi

ROMAN

Aşk, insanoğlunun
kalbinde hâlâ şarkılarını
söylemeye devam
ediyor.

Kitaplarımızın sayfalarını
çevirin ve siz de hayata
aşkla dokunmaya
başlayın...

Aşkla Dokun Hayata
#aşkladokunhayata

Aşk-ı Rana

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-132-0
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 544
Aşkla Dokun Hayata : 02
Kitabın Adı : Aşkı Rana
Yazarı : Güney Utkun
Yayın Yönetmeni : Hüseyin Türkoğlu
Editör : Ahmet Savaş Özpınar
Kapak Tasarımı : Ferhat Çınar
İç Tasarım : Esranur Bozdemir
Baskı Yeri & Tarihi : Ankara, 2015
Baskı & Cilt : Ertem Basım
Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cad.
No: 8 Malıköy-Temelli/ANKARA
Tel: (0312) 284 18 14
Sertifika No: 26886

Hayat Yayın Grubu
Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari

Aşk-ı Rana

GÜNEY UTKUN

Hayat

Anne ve Babama saygılarımla…

Hayatta Bazı Anlar Vardır:

"Yaşayınca Değil, Okuyunca Mutlu Olur İnsan."

Kitap çalışmam boyunca bilgisi ve tecrübesiyle önemli desteklerini gördüğüm Hüseyin Movit Bey'e, Mehmet Kamil Berse Bey'e şükranlarımı sunuyorum. Özellikle kitabın her aşamasında beni yüreklendiren, engin tecrübesiyle yönlendiren, her manada desteğini gördüğüm Mahmut Bıyıklı Ağabey'e teşekkürü borç bilirim. Yazı serüvenimin sancılı dönemini paylaştığım, güzel ve anlamlı fikirleriyle yolumu aydınlatan değerli büyüklerim, Avukat Efkan Erkan ve Doktor Mehtap Saraçoğlu'nu özellikle anmak isterim. Ayrıca değerli vakitlerini bu kitap için ayıran kıymetli dostlarım Şair Cuma Yüksel'e, Muharrem Kazancık'a, Orhan Kaygusuz'a, Ceylan Utkun'a, Oktay Yasar'a, Aynur Kasal'a, Burhan ve Serkan Çiftçi'ye kelimeler dolusu sevgilerimi sunuyorum.

*A*şkı hiç yaşamayan söyle insan olur mu?
*Ş*ükür diyen her dilde Hakka isyan olur mu?
*K*alem aşkla konuşsa dilde nisyan olur mu?
*L*âl olup geçmeliyiz o mukaddes kapıdan
*A*lmalı muhabbeti o mübarek yapıdan

*D*emlensin ki yürekler şiir gibi mısrada
*O*kusun hep bülbüller her seherde duada
*K*avlimiz bir yazılsın tek olalım ukbada
*U*zattım ellerimi kördüğüm olsun diye
*N*eden mahzun olayım işte budur hediye

*H*ayat acı öğüten kocaman bir değirmen
*A*şk ile yücelirsek hemen biter merdiven
*Y*ar tutmalı elinden yalnızlığı bilmeden
*A*rtık sonsuza kadar bırakmadan sevmeli
*T*üm dünya gerçek aşk işte budur demeli
*A*llah'a giden yollar her maşuğun emeli

"Aşkla Dokun Hayata"

Şairin "Her ne var ise âlemde, aşk imiş." dediği gibi…

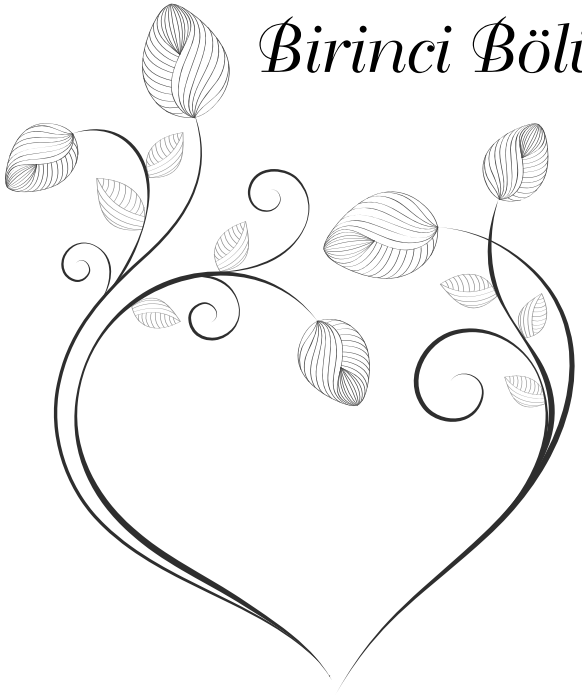
Kitap sayfalarından taşıp da hayatın en güzel anlarına yayılan sevgiyi, saygıyı ve aşkı paylaşıyoruz…

Anne, baba, çocuk, kardeş, arkadaş, dost, eş, sevgili…

Yeryüzünde paylaşıldıkça çoğalan en büyük güzelliktir sevmek ve sizler de paylaşın ki çoğalsın, insanlığa ait bu güzel emek…

Biz, sizlere aşkı anlatıyoruz. Siz de sevdiklerinize aşkı anlatın ve aşkla dokunun hayata!

Birinci Bölüm

“Kanlı Bir Savaş, Bembeyaz Bir Şehir,
Şairimsi Yeşil Gözler…”

3 Ocak 1991

Soğuk bir kış sabahıydı. Dün geceden yağmaya başlayan kar her tarafı beyaza bürümüş, şehrin birçok caddesi ulaşıma kapanarak hayat durma noktasına gelmişti. Masumiyetin ve saflığın simgesi olan kar aralıksız yağıyor, yağdıkça da yeryüzünü tıpkı bir dantel gibi işleyerek doğaya meydan okuyordu. Sabahın ilk saatleri olmasına rağmen hava oldukça karanlık ve mattı. Esen soğuk rüzgâra, yeryüzüne inen kar tanecikleri eşlik ederken, zaman zaman elektrikler kesiliyor, şehirdeki hayat durma noktasına geliyor, ayazın vurduğu tanyeri yeni bir güne işaret ediyordu. İstanbul'da martılar ne zaman sahildeki kıyılarda toplanır, iskeleye yanaşan vapurların etrafında daireler çizerlerse, işte o vakit kara kış kendini gösteriyor, uzun günler kısalarak yerini karanlık gecelere bırakıyordu.

Kış mevsiminin kendini içten içe hissettirdiği bugünlerde Fatih Camii'nin arka tarafında tutmuş olduğu üç odalı evinden dışarıya bakan genç şair, bir yandan buğulanan camın orta kısmını koluyla silip, küçük bir yuvarlak açarak yeryüzüne süzülen kar taneciklerini izliyor; diğer yandan elindeki ekmek parçalarını camın kenarına koyup, pencere kenarına sıralanan ufacık kuşların karnını doyuruyordu. Karların üzerinde sekerek gezinen kuşların bırakmış olduğu küçücük

ayak izleri, elektrik tellerini kaplayan buz tanecikleri, kalın kalın giysiler, evlerin bacalarından çıkan siyah duman kütleleri ve yerde biriken kar örtüsü... tüm bunlar, bu yılki kış mevsiminin ne kadar çetin geçeceğinin göstergesiydi.

Elinde küçük küçük ufaltıp biriktirmiş olduğu ekmek parçacıklarını camın kenarına koyup, açmış olduğu pencereyi kapayan Kuzey, uyku sersemliğinin vermiş olduğu mahmur gözlerle aynaya baktı. Bir ay boyunca hiç kesmediği sakalı ve ensesine kadar inen saçlarıyla dışarıdan bakınca kesinlikle bir polis memuruna benzemiyordu. Nitekim olması gereken de buydu. Genç şair yıl boyunca emniyet teşkilatında sürekli sivil polis olarak görev almış, halkın arasına karışmış, çoğu zaman zor da olsa kendi hüviyetini gizleyip, elinden geldiğince insanlara yardımcı olmaya çalışmıştı. Hatta gencecik yaşına nazaran bu konuda oldukça fedakâr sayılırdı. Söz konusu mesleği olunca ince eleyip sık dokuyor, uğraşıyor, didiniyor, hak ve insanlık adına elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Fakat her ne kadar didinip, görevini fedakârca yapmaya çalışsa da bir başına yaşadığı bu küçük şirin evde dönem dönem sıkıntılar yaşıyor, üzülüyor, hatta çoğu zaman İstanbul'un yorucu yaşam şartlarına ayak uyduramayıp koca şehirde kendini yalnız hissediyordu.

Az sonra yere sermiş olduğu yatağını toplayıp, yorganını katlayınca üşüdüğünü hissetti. Nemlenen duvarlardan içeriye sinen soğuk rüzgâr iliklerine kadar işleyince, nefes almakta güçlük çekiyor, boğulasıya öksürüyor, rahatlamak için kat kat giyinip sıcak bir şeyler içince de "İyiyim iyi." diyerek geçiştirmeye çalışıyordu. Fakat son birkaç aydır, artık iyiden iyiye bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Elindeki mendile sümkürüp, boğazına düğümlenen balgamı sökünce hasta olduğunu hissediyor, kalınlaşan sesine inat, havayı

burnundan soluyup kendince: "Çok hasta olabilirim." diye söyleniyordu.

Üşüdüğünü hissedince, birkaç ağır aksak adımın ardından odanın ortasına kurmuş olduğu odun sobasının üzerinde yer alan mandalina ve portakal kabuklarını kaldırıp, kovayı değiştirerek, en alt kata kömürlüğe indi. Üç-dört tane kalınca odun, bir poşet kömür ve sobayı tutuşturmak için bir-iki parça bir şey bulunca, üst kata çıkmak için kömürlükten ayrılıyordu ki kendisine her gün düzenli olarak gönderilen, kapı aralığına sıkıştırılmış nemli gazeteyi gördü. Soğuktan üşüyen bacaklarıyla merdivenleri ağır ağır çıkıp sobayı yakınca meraklı gözlerle gazeteyi incelemeye başladı.

- NATO'dan şartlı karar: "Çevik kuvvet geliyor." NATO Savunma Planlama Komitesi, Türk-Irak sınırına çevik kuvvet gönderilmesini kabul etti. Çevik kuvvet, Saddam Hüseyin'den Türkiye'ye bir saldırı olursa harekete geçecek. Yoğun askerî hazırlığın bir başka nedeni daha var. Türkiye'nin aldığı savaş hazırlıklarının bir amacının da Irak'ın toprak bütünlüğünün zedelenmesi olasılığına karşı önlem olduğu belirtiliyor.

- İran'ın manevra hazırlığı: "3. cephe" diye yorumlanıyor. Beyaz Saray'da Savaş Konseyi Dış Haberler Servisi, Kuveyt'i terk etmesi için BM Güvenlik Birinci Konseyi'nin Irak'a tanıdığı sürenin bitimine 13 gün kala uyarıda bulundu.

- Saddam, cephede Kuveyt'in Irak birliklerini, 2 Ağustos işgalinden bu yana, yılbaşı günü, üçüncü kez denetledi.

- "Ecevit Amman yolcusu": DSP Genel Başkanı, Amman'da Körfez krizine ilişkin yuvarlak masa toplantısına katılacak.
- "Plastik ambalajlar üretime dönmeli": İstanbul Ticaret Odası çevreyi kirleten plastik ambalajlarla ilgili bir rapor hazırladı. Raporda, plastik atıkları toplama projeleri ve yeniden üretim tesisleri gündeme geldi.
- "Cansever' in toplu şiirleri yayımlandı.": Edip Cansever'in bütün şiirleri iki ciltlik kitap hâlinde yeniden basıldı.
- "Doğu'da tarihe onarım": Doğu Anadolu'da tarihî eserlerin onarımı için 1990'da yarım milyar lira harcandı. Erzurum Çifte Minareli Camii, Bayburt Kalesi ile Kars'taki 13 tarihî hamam ve caminin onarımı bitti.
- "Rocky bu kez çalıştırıcı": Rocky 5, üç yıllık bir aradan sonra Avrupa sinemalarında vizyona girdi, üç dalda ödül alan film yakında Türkiye'de de gösterilecek.
- "Hiddink pazar günü İstanbul'da.": Fenerbahçe Teknik Direktörü Hiddink, yaptığı konuşmada pazar günü İstanbul'a geleceğini söyledi.
- "Gascoineligne'ye kırmızı kart": İngiliz futbolunun büyük yıldızı Tottenham, M. United maçının 66. dakikasında hakeme itiraz edince kırmızı kart görerek oyundan atıldı.
- "Beşiktaş'tan Engin'e baskı": Beşiktaş Yönetim Kurulu, dün akşam yaptığı toplantıda "Millî takıma

gitmem." diyen kaleci Engin'e, Adana kampına katılması için uyarı verdi.

3 Ocak 1991 tarihli gazete başlıklarına bakılırsa ortalık buram buram savaş kokuyordu. Körfez Savaşı tüm hızıyla devam ediyor, 2 Ağustos 1990'da Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesiyle başlayan kriz, ABD öncülüğünde kurulan; Birleşik Krallık, Fransa, Suudi Arabistan, Suriye, Mısır gibi 28 devletin oluşturduğu askerî koalisyonuyla uluslararası çatışma hâlini alıyordu. Bu dönemde yaşanan Irak'ın Kuveyt'i işgali genellikle Saddam Hüseyin'in sert politikalarına bağlanmış, tarihsel bir sorun olarak ise 1932 ve 1961'de gündeme gelmişti. Hatta Irak yönetimi, Temmuz 1961'de burayı ilhak ettiğini açıklamış fakat İngiltere'nin karşı koymasıyla bu kararından vazgeçmek zorunda kalmıştı.

İran-Irak Savaşı'nın 1988'de sona ermesinin ardından Saddam rejimi, Kuveyt'in kendisine ait petrolü çaldığını, üretimi yüksek tutarak petrol fiyatlarının düşmesine neden olduğunu, bu durumun ise Irak'ı zarara uğrattığını ileri sürerek, bu ülkeden kendisine ait 50-80 milyar ABD doları civarındaki borcun silinmesini istemişti. Bu konuda yapılan görüşmelerden sonuç alınamayınca, Irak 2 Ağustos 1990'da Kuveyt'i işgal ettiğini açıklamıştı. Fakat açıkça belirtilmese de Irak lideri Saddam Hüseyin'in Kuveyt'e karşı giriştiği saldırı ve işgal hareketinin tek hedefi bu ülkenin zengin petrol yataklarını ele geçirip, yine zengin bir bütçeyle dünya ekonomisinde söz sahibi olmaktı.

Hedefleri büyük tutan Saddam Hüseyin yönetimi, tüm uluslararası çağrılara rağmen ısrarlı bir tutumla Kuveyt'teki askerî güçlerini geri çekmeyi reddetmiş, 28 Ağustos 1990'da Kuveyt'i Irak'ın 19. ili olarak ilhak ettiğini açıklayıp, niyetini

tüm dünyaya duyurmuştu. Böylece Kuveyt'i işgal eden Irak yönetimi, eğer başarılı olursa dünya petrol rezervlerinin yüzde 20'sini ele geçirecek, güçlü dünya devlerinin dikkatini çekip, derken zamanla globalleşen dünya siyasetinde söz sahibi olacaktı. Irak yönetiminin bu ağır ithamlarına kulak veren Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, 3 Ağustos 1991'de Irak'a Kuveyt'ten çekilmesi konusunda çağrıda bulunmuş, 6 Ağustos'ta ise uluslararası düzeyde Irak'la ticareti yasaklayan bir karar almıştı.

Kuveyt'in işgalinin ardından Saddam Hüseyin yönetimindeki Irak, bu kez Suudi Arabistan için potansiyel bir tehdit oluşturmaya başladı. Irak'ın Suudi Arabistan'a da girmesi, dünya petrol rezervlerinin yarıya yakınının bu ülkenin eline geçmesi anlamına geliyordu ki bu durum büyük devletlerin işine asla gelmeyecekti. Bunun üzerine, ABD ile Batı Avrupa'daki NATO Müttefikleri olası bir saldırıyı caydırmak üzere hemen Suudi Arabistan'a asker sevk etmeye başladı. Ayrıca Mısır ve öteki Arap ülkeleri de Irak karşıtı koalisyona katıldı ve bölgeye kuvvet göndererek askerî yığınağa katkıda bulundu.

Ocak ayının ilk haftasına girerken, ortalık buram buram savaş kokuyordu. Anadolu'da yaşayan insanlar, televizyonda gördükleri kadarıyla savaşı enselerinde hissediyor, korkuyor, Orta Doğu'nun içine düştüğü trajik duruma şahitlik ediyorlardı. Hâl böyle olunca, yüreğini korku bürüyüp ne yapacağını şaşıran halk, kendi arasında söz birliği yapıp:

– Savaş ha çıktı ha çıkacak! diyordu.

Korkulu bekleyişin sürdüğü bugünlerde herkes elinden geldiğince gündemi takip ediyor, gazete okuyor, mahalle kahvehaneleri ve meydanlar, televizyondaki haberleri izlemeye gelen

insanlarla dolup taşıyordu. Savaş çıkmazsa herkes hâlinden memnun olacaktı. En azından elle tutulur, pek de büyük bir sıkıntı yoktu. İkinci bir ihtimal: Ya savaş çıkarsa? O zaman ne olacaktı? Hem televizyondaki devlet büyükleri, siyasetçiler, bürokratlar pek de iyi şeyler söylemiyordu. Konu savaş olunca; geçmişte çok büyük savaşlar görmüş, büyük acılar çekmiş, bu tip konulardan oldukça muzdarip olan bir milletin afetten tedirgin olması gayet normal karşılanmalıydı.

Gazete başlıklarını okuyan genç şair, sobanın hemen yanı başında bulunan mindere oturup, sırtını kırlente yaslayarak sobadan çıkan çatır çutur seslerini dinlemeye başladı. Yandıkça erimeye başlayan kömürün sert kokusu boğazında düğümlenirken ciğerlerinde yanma hissediyor, buna rağmen üşümemek için de olsa istifini bozmadan ısınmaya devam ediyordu. Kış mevsimi fena bastırmış soğuk iliklerine kadar işlediğinden, donacak gibi olmuştu. Ciğerlerindeki hastalık nüksedince odada bir süre boğuk boğuk öksürük sesi yankılandı. Tahta pencereyi bölen soğuk rüzgâr, hem kulağında uğulduyor hem de onu çok fena üşütüyordu. Hırçın ve acımasız soğuğa karşı direnen elleri ve ayakları tir tir titremeye başlamıştı. Daha fazla dayanamayınca oturduğu yerden doğrulup perdeyi kornişin son düğmesine kadar çekti. Kararlı duruşu gözlerinden okunuyordu, belki de kış boyunca açlıktan camın kenarına sıralanan ufacık kuşlar da olmasa asla pencereye yaklaşmayacaktı.

Soğuktan kızaran burnunu çekince burnu dudaklarını ıslatıyor, cebindeki ipeksi mendille morarmaya yüz tutmuş dudaklarını iyice silip sümkürüyordu. Hissediyordu, sabah sabah uyku sersemliği kâbus gibi çökmüştü tenine. Sobanın kapağından sızan alev gözlerinde parlıyor, alevin parlaklığıyla tavana akseden gölgesi yalnızlığa davetiye çıkarıyordu.

Tek dostu beyaz bir sayfa, tükenmiş bir kalem, kırık dökük kelimelerdi.

Sırtını Fatih Camii avlusunun duvarlarına yaslayan bu küçük şirin evde, yanından eksik etmediği kâğıt kalemiyle şiirler yazıyor, sayfalarla bazen gülüyor, bazen ağlıyordu. Bazen beğenmediği sözcüklerin altını çizip üstünü karalayarak rahatlamaya çalışıyordu. En hesaplısından firariydi duyguları. Mekânsız soluyordu şiirlerinde hayat. Bütün mısralar ruhuna aşinaydı. Ne vakit içlenip kendini anlatmaya çalışsa bir şeyler hep eksik kalıyor, dolusundan bakınca boş, boştan bakınca da dolu görünüyordu.

Yaktığı sobanın gür alevi içten içe bedenini okşarken gözlerini tavana dikti. Düşsel anlamda yitirdiği bütün kaygıları gözlerinde yıpranıyor, çocukça kurduğu bütün hayallerinde bile kendi yazdığı şiirlerinin başını okşuyordu. Öyle ki kapıdan adımını dışarıya attığı an misafir sayılırdı. Bu aralar ilişmiyordu hayatın sırlarına, şairlik yükü omuzlarına yüklenince sahiplenemiyordu artık hiçbir şeyi. İncinir olmuştu bu aralar havadan, sudan, mısralardan...

Az sonra alevler iyice kızmış, sobanın kapağı sallanmaya başlamıştı. Sıcaktan kızarmaya başlayan borular gıcırdıyor, etrafa küçük küçük kül tanecikleri yayarak çok hoş bir görüntü oluşturuyordu. İstanbul'daki üçüncü yılı olmasına rağmen daha önce hiç bu kadar üşümemişti. Bugün Gülhane Parkı'nda Karaca'yla yapacağı görüşmeyi düşünen genç şair, elindeki demliği sobanın üzerine koyup kahvaltı için hazırlık yapıyordu ki kapının iki defa çaldığını duydu. "Sabah sabah kim olabilir?" deyip kapıyı açınca; elinde tutmuş olduğu üç tane ekmeğiyle burnu soğuktan kızarmış, kafasındaki şapkası kardan beyaza bürünmüş, soğuktan titrediği her hâlinden

belli olan Olivier Amca'nın geldiğini gördü. Üç katlı apartmanın en üst katında oturan, ellili yaşlarda, saçları dökülmüş, yuvarlak yüzü ve masmavi gözleriyle dışarıdan bakınca Alman asıllı olduğu anlaşılabilen bu adam; bir yıl boyunca Kuzey'in kapı komşuluğunu yapmış, eşi Alvina Hanım'la birlikte Kuzey'e her konuda yardımcı olarak, aile şefkati göstermişlerdi.

Emekliliğin tadını İstanbul'da çıkaran yaşlı adamın alt dudağının tam orta kısmında, yılların eskitemediği, zamana meydan okuyan küçücük bir yarık vardı. Bu yarığa dışarıdan bakınca yıllar önce birkaç dikiş atıldığı belli oluyordu. Bu soğuk kış günlerinde ufacık yara apansız çatlayıp büyüyor, akan kan yaşlı adamın çenesinden usulca yere süzülüyordu. Yara ne zaman kanamaya başlasa, Olivier Amca'nın psikolojisi altüst olur, odasına çekilerek saatlerce kimseyle konuşamazdı.

Kuzey'in apartmana taşındığı ilk günden beri sofraya hep üç tabak koyan eşi Alvina Hanım ise, yurt dışında okuyan kızları Sanja'nın yokluğunda Kuzey'i kendi evladından ayrı tutmamış, defalarca Bay Olivier'e Kuzey'i ne kadar çok sevdiğini söylemişti. Otuz yıldan beridir İstanbul'da yaşayan bu aile, Olivier Amca'nın işi dolayısıyla İstanbul'a yerleşmiş, bu şehre çok alışınca da bir daha geri dönmek istememişlerdi.

Kapıdaki Alman asıllı adam, düzgün, bir o kadar da zengin Türkçesiyle elindeki üç tane ekmekten birini işaret ederek:

– Hayırlı sabahlar Kuzey evladım. İnşallah uykunu bölmedim. Dışarıya baktın mı hiç? Uuuuh uuh! Her taraf kardan beyaza bürünmüş, batıdan bir rüzgâr esiyor ki sorma. Bütün yollar kapalı, esnaflar kepenkleri indirmiş, şu elimde gördüğün ekmekleri alabilmek için ta Vezneciler'e kadar indim. Ha evlat unutmadan! Ne diyecektim sana: yukarıda kahvaltımız

da hazır. Alvina Teyzen bizi bekliyor. İstersen çaylarımızı daha fazla soğutmayalım. Hım ne dersin?

Olivier Amca'nın masum duruşu kapı aralığındaki muhabbeti bölmüştü. Üşüyen, karşısındaki yaşlı adam olsa da Kuzey'in dizleri buz kesiyordu. Olivier Amca'nın samimiyetini bölecek cesareti kendinde bulamayınca "Hayırlı sabahlar" bile diyemedi. Başını önüne eğip burnunu çekerek:

– Estağfurullah amcacım, ne diyebilirim ki? Davetinize icabet etmek boynumuzun borcudur. Bu soğuk kış gününde beni üçüncü ekmeğe layık gördüyseniz ne mutlu bana. Hemen üzerimi değiştirip geliyorum.

Olivier Amca'nın ayak sesleri merdivende yankılanırken Kuzey içeriye geçmiş, üzerini değiştiriyordu. Sobanın üzerindeki demliği masaya koyup, hazırladığı sofrayı geri topladı. "Kısmet değilmiş." seslenişi dudağında anlam bulunca, kapının önündeki terliğini ayağına sıkıştırıyordu. Elindeki anahtar iki tur dönünce soluğu üst katta aldı. Kapı açılınca ferahlıyordu.

– Hayırlı sabahlar, diyerek içeriye geçti.

Alvina Teyze'nin sıcacık gülüşüne yapmış olduğu sigara böreğinin kokusu eklenince kışın dondurucu soğuğu ortadan kalkıyor, neşeyle muhabbetle her taraf ısınmaya başlıyordu.

Yuvarlak masanın dantelli beyaz örtüsü üzerinde: peynir, zeytin, reçel, Türk usulü sigara böreği, Alman çikolatası... Uyumlu güzel bir kahvaltı sofrası göz alırken, yudumlanan çaylar dışarıda yağan kar taneciklerine meydan okuyor, elleri ve yürekleri ısıtarak kış mevsiminin acıtan yanlarını ortadan kaldırıyordu.

Elindeki ekmeğe reçel sürmeye çalışan Olivier Amca gündemdeki haberlerden yola çıkarak:

– Allah'tan şu kar yağdı da ortalık biraz duruldu. Her yerde miting var, her yerde olay var, millet işini gücünü bırakmış savaş çıksın istiyor. Bu kadar da olmaz ki! Haksız mıyım evlat?

Kuzey çayından bir-iki yudum alınca elindeki çatalı masaya koydu. İki-üç lokma yutkunup el beziyle ağzını silince:

– Haklısınız amcacım. Milletimiz zamanında çok büyük felaketler gördü, çok büyük acılar çekti. Eminim ki hiç kimse savaş çıksın istemiyordur. Fakat birtakım kışkırtmalar, komplolar varolan düzeni her geçen gün biraz daha yıpratıyor. İnşallah hiçbir sorun çıkmaz da sağ salim bu sıkıntıları atlatırız.

– İnşallah evladım inşallah! Gazetelerde, televizyonda çıkan haberlere bakılırsa durumlar pek de iç açıcı değil. Hem savaş kime ne yapsın evlat? Yazık değil mi şu vatana, şu toprağa, şu insanlara? Oysa dışarıdan bakınca şu İstanbul ne kadar da güzel duruyor. Havası, suyu, toprağı, duruşu bile insanı ferahlatmaya yetiyor. Kuzey evladım sen bakma bu şehrin bu kadar kalabalık olduğuna. Bundan otuz yıl önce, buraya ilk geldiğim yıl bu şehir ne kadar da güzeldi, ne kadar da huzur vericiydi. Üsküdar'a çıkıp Çamlıca'nın en tepesinden çevreye birkaç dakika bakmak bile insana yetiyordu. Aaah ah, şimdilerde böyle mi?! Ne yazık ki diyorum evlat, ne yazık ki! O güzelliklerin hepsi geride kaldı.

İstanbul âşığı gurbetçi adam biraz daha konuşup İstanbul'u anlatınca, Kuzey fırsatını bulup gurbetçi adamın konuşmasını yarıda kesti.

– Efendim, ne güzel de anlattınız İstanbul'u; ne güzel de işlemiş yüreğinize memleket sevdası. Az önce fark ettim, anlatırken ne kadar da mutluydunuz, buram buram İstanbul kokuyordu gözleriniz.

Yaşlı adam gülümseyince Kuzey konuşmasına devam ediyordu. Özür dileyerek:

– Amcacım, benim bu şehirdeki üçüncü yılım, öğrenci olduğum iki yıllık süre zarfında da bu şehri doyasıya gezemedim, memuriyete başlayınca da bu gezme isteğim hep yarım kaldı. Hep anlatıp dururlar şu eski İstanbul'u, siz de bu şehirde pek yeni sayılmazsınız. Rica etsem sizden, bana eski İstanbul'dan bahseder misiniz?

Gülümsemeye başlayan Olivier Amca biraz düşündükten sonra şöyle bir dikkatlice Kuzey'e baktı. Dudağından düşen zeytin çekirdeğini sofraya bırakıp, gömleğinin yakasını silkiyordu. Parmaklarını birbirine kavuşturunca derin bir iç çekti. Bir süre masanın dantelli örtüsünü süzünce:

– Olur evlat, olur. Fakat unutma ki "İstanbul" diyorsun. Kolay değildir bu tarihî şehri hemencecik anlatmak, doğrusuyla yanlışıyla cümlelere sığdırmak. Of evladım, of! Kendimden biliyorum, kızmayacağını bilsem sana da açıkça söylerdim: Bu şehir gündüz gözüyle güneşi, gece de ay ışığını görmeyen tek memlekettir. Eh güzel evladım, madem çok istedin sana biraz gündüz gözüyle ay ışığından bahsedebilirim. Belki gece olunca yaşlı amcana hak verirsin.

Gurbetçi adam şiir gibi konuşunca Kuzey, elindeki çay bardağını masaya bırakıp, meraklı gözlerle iki kolunu masaya dayadı. Ay ışığı gözlerine yansıyınca konuşmaya pürdikkat kesiliyordu. Heyecanı gözlerinden okununca Olivier Amca lafı daha fazla uzatmak istemedi. Alvina Hanım, çayına tek

şeker atıp karıştırdı ve o anda eşiyle göz göze geldi. Farkındaydı. Gündüz gözüyle ay ışığını eşinin gözlerinde sevmişti. Kahvenin tonları gözlerinde büyüyünce, hanımına gülümsedi. Buruk bir sevinçle önce yutkundu, ardından tatlı bir heyecanla konuşmaya başladı:

– Evlat bu şehirde otuz yıl yaşamama rağmen hâlen bu topraklara yabancı gibiyim. Ama sana şunu söyleyebilirim ki: İstanbul'un terbiyesi ve kültürü çok şey öğretti bana. En çok da Boğaz'daki mavi suları sevdim. Eskiden öyle şimdiki gibi arabalı büyük vapurlar yoktu. Boğaz'daki kıyılarda daracık küçük hususi rıhtımlar bulunur, sadece öteye beriye gitmek için küçük sandallar ve kayıklar kiralanırdı. Zamanı dolunca da hemencecik sahibine teslim edilirdi. Boğaz'ın ortasında oturup güneşin batışını izlediğim çok oldu. Bu şehre gecenin karanlığı çökerken balıkçı tekneleri kıyıya yanaşır, sesler kesilir, evlerin ışıkları yanarak derin bir sohbet başlardı. Öyle şimdiki gibi gece hayatı, orada burada tıkıştırmak, gezip tozma yoktu. Her şey belli bir düzene göre işler, esnaf akşamdan dükkânını kapatır, ertesi gün için hazırlık yapardı. Sonradan kuruldu bu alışveriş merkezleri, ışıklı düzenekler, ıvır zıvırlar...

Kahvaltı yarılanıyor, çaylar dolup dolup boşalıyor, sabahki koyu sohbet tüm hızıyla devam ediyordu. Konu İstanbul olunca Olivier Amca oldukça sevinçli ve heyecanlıydı, büyük bir içtenlikle anlatıyordu İstanbul'u. Fakat duraksayınca fark etti. Asırlık demlikten dökülen çay, bir kez daha şeref vermişti bardağına. Mum alevi gibi titriyordu elleri. Gün ışığıyla yaslanmıyordu artık ay ışığına. Memleket sevdası yüreğini burkunca Alman asıllı olduğunu bir kez daha hatırladı. Sıcacık sigara böreğinden birazcık tadınca diliyle dudağındaki yarayı yokluyordu. Acı da olsa hatırlamıştı, yara ilk

günkü gibi yumuşacıktı, sıcacıktı, tazecikti. Belki birazcık ısırsa dudağındaki yara hemencecik kanayacaktı.

Yaşlı adam matemini geçiştirip konuşmasına kaldığı yerden devam ederek:

– Eşim Alvina Hanım da iyi bilir: İstanbul'da Çamlıca'nın yeri bende ayrıdır evlat. Bu şehirde Boğaz'ın iki yakasını gören, Adaları ve Marmara'yı ayaklar altına alabilen, benim bildiğim tek bir mekân var orası da Çamlıca. Dışarıdan bakınca küçük bir koru, içine girince kocaman bir dünya, ne kadar garip değil mi? Fakat gel gör ki evlat, ne zaman piknik yapmak için gitsek, yabancı olduğumuz için ateş yakmaktan korkar; ekmek, peynir, domatesle günü kapatırdık. Onun içindir ki Türkiye'deki domatesin o güzel tadı hiçbir zaman damağımdan eksik olmaz. Ayrıca çok da iyi bilirim, en iyi peynirle gidiyor mübarek. Bakma öyle evlat, anlattıklarım hayat tecrübesidir, şüphen olmasın zamanla sen de İstanbul'daki hayatı anlayacaksın.

Kuzey gülmeye başlayınca, gurbetçi adam konuşmasını yarıda kesti.

– Peehhh, pehh! Nasıl da gülermiş, nasıl da mutlu olurmuş! Anlatınca komik geliyor değil mi?

Kuzey'in yüzündeki tebessüm devam edince, yaşlı adam elindeki çatalla, kâsedeki domatesten ağzına bir dilim atarak:

– Oh ne güzel kokuyor, ne güzel de tadı var mübareğin! Şimdi sıkı dur evlat, konu İstanbul olunca sana balıkçılık maceralarımı anlatmadan geçemeyeceğim. Sıkça balık tutuşlarım oluyordu Galata Köprüsü'nde. Sabahın ilk Işıklarıyla başlar, gecenin karanlığına kadar devam ederdi bu mücadelem. İçkiyi ağzıma sürmem biliyorsun evlat. Ne

kötü bir talihsizliktir ki oltayı her atışımda rastgele derdim ama bir türlü rastgelmezdi o kocaman balıklar. İstavrit desen zaten denizde bir yığın var. Oltayı her atışında rahatlıkla çekebiliyorsun üç-beş tane yukarıya. Ben hep "Olacaksa kocaman, iri, büyük balıklar olsun." derdim. En azından tavada pişince kokusu gelirdi burnuma. Şimdi böyle konuşunca yanlış anlama haa evlat! Aslında çok da büyük balıklar tutmak istemiyordum. En azından çipura, lüfer olsun da iyice kızarsın diyordum tavada. Biliyor musun evlat? En çok da ilkbaharda yakışırdı balık oltaya. Masmavi deniz, içimizi ısıtan sıcacık bir güneş, kuş cıvıltıları, oltaya takılan küçücük bir balık teni... Mutlaka denemelisin evlat! Galata Köprüsü'nde balık tutmanın keyfi bir başka oluyor. Oltayı denize atınca hafif bir kıpırtı, balığın iğneye vuruşu, büyük bir hızla dönen makara... Hey gidi gençlik hey!

Olivier Amca'nın anlattıkları Kuzey'in çok hoşuna gidiyor, zaman zaman başını sallayarak karşısındaki yaşlı adama destek veriyordu. Kahvaltı masasını toparlamaya çalışan Alvina Hanım ise bir yandan masadaki tabakları kaldırıp sofrayı siliyor, diğer yandan eşinin anlattıklarını dinleyerek maziye dalıyordu. Masadaki ıslak bezle ağzını silip üstünü silkelemeye başlayan Olivier Amca, ince, bir o kadar da gür sesiyle:

– Bu şehir anlatılmaz evlat sadece yaşanır. Şimdi şu kar yağdı ya İstanbul'a çıkıp her tarafını gezmeli, en tepesinden bakınca en ücra köşesine kadar görmeli. Çünkü beyaz en çok doğaya yakışır, en iyi doğada anlam bulur. Bilmem haksız mıyım?

Söz konusu beyaz olunca Türkiye'deki örf ve âdetten, gelenek göreneklerden bahsetmemek hiç de doğru olmayacaktı. Kuzey büyük bir ciddiyetle ekliyordu:

– Haklısınız efendim, söylediklerinizi çok doğru. Fakat bizde bir de duvağı açılmamış gelinler vardır. Bembeyaz gelinlikleri içerisinde tıpkı bir kuğuyu andırır. Bana katılır mısınız bilmiyorum ama bence beyaz en çok gelinlik kıza yakışır.

Otuz yıldır Türkiye'de yaşamasına rağmen "duvak" kelimesine ilk defa tanıklık eden Olivier Amca, eşi Alvina'ya bakıp bu kelimenin ne anlama geldiğini öğrenmeye çalıştı. Dudak büküşünden kelimeyi ilk defa duyduğu anlaşılan Alvina Hanım, kocasına dönerek:

– Türkiye'deki genç kızlar evlenince beyaz gelinlik giyerler bey "duvak" kelimesi de onun bir parçası olsa gerek, bilmem yanılıyor muyum?

Bayan Alvina'yı onaylayan Kuzey gerekli açıklamayı yaparak:

– Haklısınız teyzeciğim, "duvak" kelimesi, beyaz gelinliğin belki de en önemli parçasıdır. Düğün günü o duvak kalkınca damatla gelin ilk defa göz göze gelir, yeni kurulacak sıcacık yuvanın temelleri atılır. Duvak sevgidir, aşktır, mutluluktur.

Dışarıda kar aralıksız yağıyor, boydan boya kara saplanan ayakkabılar su çekip ıslanıyordu. Mahallede boynunda atkısı, elinde eldiveni, kalınca giyinmiş çocuklar, karın tadını çıkarıyor, eğleniyor, anneleri seslenince de duymazlıktan gelip sağa sola kaçışıyordu. Elindeki ince uzun şişle sobayı karıştıran Alvina Hanım, yüzüne çarpan ateşin sıcaklığıyla gözlerini kamaştırıyor, yanaklarını ovuyor, eteğini sobaya kaptırmamak için mücadele veriyordu.

Az sonra kızgın şişi sobanın kenarına dayayınca küllenmeye yüz tutmuş kor alev yeniden canlandı. Elindeki demir

kovayı sobaya yaslayınca, kovadan dökülen kömür parçacıkları kızgın aleve yenik düşüyordu. Kokusu burnuna aksedince Bay Olivier, dayanamayıp oturduğu koltuktan ayağı kalktı. Perdeyi çekip camdan dışarıya bakınca:

– Çocuklar ne kadar da mutlular. Hayat meşgalesi bir yana hepsi işinde gücünde. Kimisi benim gibi acı bir mektubun peşinde; kimisi senin gibi uçurtmasını rüzgâra kaptırmış; kimisi de ikimize göre daha şanssız; hayatı boyunca rüzgâra kaptıracak küçücük bir uçurtması bile hiç olmamış. Ve ben çok iyi biliyorum ki evlat, şu an için tek sıkıntı anneleri. Anneleri de olmasa belki de bir ömür boyu kartopu oynayacaklar, yeter ki, yeter ki şu kar yıllarca yağmaya görsün. Çocukluk hep aynı be! Kar, kartopu, kardan adam, ıslanmış eldivenler... Eh evlat! Çocukluk deyince bak aklıma ne geldi. Şimdi şu sobanın üzerinde kestane olmalıydı. Piştikçe kızarmalı, kızardıkça hafifçe yarılarak iştahımızı kabartmalıydı. Nerede o bozacıların geceyi bölen davetkâr sesi, nerede içimizi ısıtan tarçınlı bozanın leblebiyle muhabbeti. Kalmadı artık sobanın etrafında dizilen ürkek masallar, akşamdan hazırlanıp gün ışığıyla açılan ince ince yufkalar... İstanbul, ah İstanbul ah! Evlat "İstanbul" deyince çok şey geliyor aklıma. Bana Almanya'daki herhangi bir şehri sormuş olsaydın, belki bu kadar çok şey anlatamazdım sana. Havasından mıdır? Suyundan mıdır? Yoksa çağ atlatan tarihinden midir? Bilmiyorum ama, dışarıdan bakınca bu şehir çok farklı geliyor bana. Ortaköy'de Boğaz'ın hemen dibinde bir çay, iki simit; biri sana, diğeri havada uçuşan martılara. Kışın soğuk; ilkbaharda ılık; yavaş yavaş indin mi Boğaziçi'ne, Rumeli Yakası'na; Balta limanı ile İstinye arasındaki küçük cennet, Emirgan Korusu çıkıverir karşına. Hiç çekinmeden gir, domates, ekmek, peynir… Çamlıca'da olduğu gibi burada da serbest, ye

yiyebildiğin kadar. Ah Kuzey evladım, şu yasaklar yok mu, şu yasaklar! İnsanı çileden çıkarıyor. Ne doğru dürüst doğayla başbaşa kalabiliyorsun, ne de ailenle oturup adamakıllı bir piknik yapabiliyorsun. Lafa gelince de mesire alanı, halka açık doğa manzaralı koru, piknik alanı.

Kuzey gülmeye başlayınca gurbetçi adam:

– Neyse evlat, şimdi durduk yere senin de kafanı bu tip şeylerle şişirmeyeyim. Ne diyordum en son? Boğaziçi'ne tepeden bakan konumu ile seyrine doyum olmayan manzarası, yüzlerce çeşit ağaç, bitki, çiçek türü, küçük göletler, patikalar, çeşmeler, su aynaları... Emirgan'da üç tane köşk var ki sorma: Sarı olanı şale üslubunda, pembesi klasik Türk evi, beyaz köşk ise neo klasikten kalma tarihî bir yapı.

Gurbetçi adam biraz daha konuşup İstanbul'u anlatınca, Kuzey ev sahibini daha fazla meşgul etmek istemedi. Dinlediği kadarıyla mutluydu. Laf arasındaki boşluktan yararlanarak müsaade istedi. Kahvaltı için teşekkür edince, Olivier Amca yineliyordu:

– Sen de bizim evladımız sayılırsın.

Ceketini sırtına geçiren genç şair:

– Efendim, sohbetiniz gerçekten de çok güzeldi. Bugün karacayla Gülhane Parkı'nda bir görüşmem var, onun içindir ki biraz erken çıkmalıyım. Bazen düşünüyorum da sizler de olmasanız şu küçücük evde tek başıma kim bilir ne yapardım, nasıl yaşardım?!

İçlendiği her hâlinden belli olan Kuzey, Alvina Hanım'a bakınca:

– Teyzeciğim, Olivier Amca'ma daha önce de söylemiştim. İstanbul'a geldiğim ilk yıl benim açımdan çok sıkıntılı

geçti, çok zorluk çektim. Fakat bu semte, bu apartmana taşınınca her şey değişmeye başladı. Sıcacık tavırlarınız, gülümseyişiniz, bana kendi evladınızmışım gibi davranmanız, göstermiş olduğunuz ilgi, sevginiz... beni her geçen gün biraz daha İstanbul'a bağladı, biraz daha alışmaya başladım bu şehre. Oysa ilk geldiğim günü çok iyi hatırlıyorum. Sürekli kendi kendime "Bu şehre alışmam mümkün değil!" diyor, kara kara düşünüyordum. Şimdiyse her şey normale döndü. Sizler ve sizin gibi iyi insanlar olduğu sürece de eminim ki bu güzel işleyiş her zaman devam edecektir. İyi ki varsınız, teşekkür ederim. Allahaısmarladık, deyip alt kata inen Kuzey, üzerini değiştirip uzun siyah paltosunu sırtına geçirince, masanın üzerindeki lacivert kaplı deftere not aldı: "Bu şehir gündüz gözüyle güneşi, gece de ay ışığını görmeyen tek memlekettir." Bu mısrayı italik olarak beyaz sayfaya, harf harf, kelime kelime işlese de bir türlü yorumlayamadı. Ay ışığı ve güneşin doğuşu gözlerinde canlandı. Biri bulutlara hükmediyordu, diğeri yıldızlara. Biri karanlıkla mücadele ediyordu, diğeri yıldızları kaybedecek kadar parlaktı. Biri hep yalnızdı, diğeri ona hep ışık saçıyordu. Soyutlamalara bir anlam veremeyince:

– İstanbul güzel bir memleket olmalı, dedi.

Pijamalarını katlayıp dolaba yerleştirince soluğu apartmanın girişinde alıyordu. Birkaç eski püskü yıpranmış basamağın tozunu yutunca, kapı önünde, en alt katta oturan Agit ve Yiğit Güngör kardeşlere rastladı. Aslen Muşlu olan bu iki kardeş İstanbul'da üniversite okuyordu. Üzerindeki kalın montu, boynundaki atkısı, uzunca bağladığı kışlık botuyla Agit, soğuktan üşüyen ellerini ovuşturup ısınmaya çalışarak, Kuzey'e:

– Günaydın üstat, dedi.

Genç şairin komşusuna günaydın yanıtı gecikmeyince Agit, elindeki beyaz poşeti açarak:

– Buyur üstat. Manavdan taze kayısı aldık. Bu mevsimde kayısı iyi gider, tadına bir bak istersen.

Hâl hatır sohbeti devam ederken poşetin içi açılıyordu. Kuzey poşetten bir-iki tane sararmış kayısı çıkarınca Agit kendini tutamayıp kahkaha attı. Kardeşiyle göz göze gelince makarası devam ediyordu.

– Biz her hafta mutlaka eve bir-iki kilo kayısı alır, iştahla tüketiriz. Kardeşim Yiğit kayısıyı çok sever, kayısı olmazsa olmazımızdır, dedi.

Kuzey kayısı ikramını geri çevirmeyince genç delikanlının diğer elindeki poşet sarsılarak yere düştü. Yer beyaza bulanınca fark edildi ki siyah poşetin içinde bir miktar fare zehri vardı. Zehir yere dökülünce apartmanın koridoru batmıştı. Sakarlığı dile gelince uzun boylu gencin makarası tekliyor, kahkaha sesi kesilince yaptığı hatanın farkına varıp kendinden utanıyordu. Dalgası denize takılınca fiyakası da boydan boya çizildi. Üstünü başını silkeleyerek:

– Tüh ulan tüh! Tam da dökülecek zamanı buldun, eşek oğlu eşek seni! Bu ne talihsizlik, bu ne bahtsızlık, bu ne şansızlık, tüh ulan tüh!

Siyah kadife pantolonunda fareleri kıskandıracak beyaz izler belirince sitemi daha da artıyordu. Dayanamamıştı, kardeşi Yiğit yere dökülen zehri avuçlamaya çalışınca ağabeyi daha da sinirleniyordu. Elindeki poşetleri yere atarak günah keçisine ters ters baktı. Çareyi bakışlarında bulamayınca bağırıyordu:

– Ulan eşek oğlu eşek, sen ne yapıyorsun?! Tüh senin suratına! Ne geldiyse başımıza senin şu kayısı hayranlığın yüzünden

geldi. Bu kadar da olmaz ki hayvan oğlu hayvan seni! Söylesene yalan mı? Şimdiye dek sana ne kadar çok değer verdiysek, seni ne kadar çok sevdiysek hep kafamıza sıçmadın mı? Hadi bakalım şu yerdeki kayısıları topla da aklın başına gelsin.

Kuzey'in şaşkınlığı gözlerinden okununca, Agit utanarak geçiştiriyordu. Kendi yaptığı sakarlığı hiç çekinmeden kardeşinin üzerine atmıştı. Küçük kardeşi Yiğit'in, kayısıları yerden topladığını görünce dayanamayıp gözleri doldu. Saf delikanlı zehre bulanmış kayısıları tane tane seçiyordu yerden. Memleketteki babası aklına gelince gözyaşlarını tutamadı, eğilerek kardeşi Yiğit'i alnından öptü. Ardı sıra üzülerek yaptığı hatayı dile getirip:

– Üstat sen bakma bizim kusurumuza. Evde birkaç tane faremiz var da kardeşim Yiğit boş zamanlarında o farelerle ilgileniyor. Yoksa fare zehri bizim neyimize. Tek sorun apartmandaki bodrum kat, fareler, kayısı, kardeşim Yiğit'in saflığı, inatçılığı, aşkı...

İki kardeş, sözde, gözde, bakışta, yaşayışta... birbirinden oldukça farklıydı. Üniversite son sınıf öğrencisi olan Agit, İstanbul Üniversitesi'nde hukuk okuyor, tartışmayı çok seviyor, sürekli memleket meselelerinden bahsedip kendince bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Simsiyah gözleri, esmer teni, uzun boyu ve kırmızıya çalan gözlükleriyle, dünyaya sadece tek bir pencereden bakıyor, "Adalet, adalet, adalet!" diyordu. Ne zaman, nerede bir eksiklik görse dile getirmekten çekinmiyor:

– Ben konuşmazsam, anlatmazsam; kim konuşacak, kim anlatacak? diyordu.

Memleket konuları söz konusu olunca üst katta oturan Olivier Amca ve Agit arasında geçen tartışmalar, her zaman çok ateşli olur, zaman zaman alevlenir, uzadıkça uzardı. Çay

bardakları dolup dolup boşalınca da tartışma hararetini yitirir, ortam durulur, Agit, Olivier Amca'yı üzmemek için olsa yaşlı adamın elini öperek:

– Bizimkisi hayat mücadelesi amcacım. Ayrıca sen düşünmezsen ben düşünmezsem kim bu konuları düşünüp tartışacak, kim bu konulara açıklık getirecek? Hâlimizden anlayıp yaralarımızı saran mı var? Her gelen ancak tuz basıyor, ancak yaralarımızı kaldırıp çözüm bulmadan, geri kapatıyor. Yoksa sen de biliyorsun ki sana her konuda saygım sonsuzdur, diyerek Olivier Amca'nın gönlünü alıyordu. Gurbetçi yaşlı adam da karşısındaki genç hukukçunun görüşlerine saygı gösterir, değer verir, Agit'e kendi evladıymış gibi sarılıp onu bağrına basardı. Tartışma bitince de Olivier Amca:

– Senin gibi gençler olmazsa şu memleket iki adım öteye gidemez, her sorunumuz ancak ortada kalıp kangren olur. Ama sürekli söylüyorum tartışmalarımız her zaman şuurlu olmalı, yoksa boş yere çene çalıp kafa şişirmenin anlamı yok. Fakat görüyorum ki sen çok farklısın evlat, gördüğün eksiklikleri çok iyi tespit ediyor, sadece hakkını istiyorsun. Adil bir düzen de ancak bu şekilde gelir, diyerek elinden geldiğince genç hukukçuya destek çıkıyordu.

Agit'ten yedi-sekiz yaş küçük olan kardeşi Yiğit ise bu yıl ağabeyinin okumuş olduğu üniversitede edebiyat bölümü kazanmış, bozkır kültürünü terk edip büyükşehire yerleşince de yeni ortama uyum sağlamakta güçlük çekerek birtakım sıkıntılar yaşamıştı. Boyu ağabeyinden beş santim kısa, en az onun kadar esmer, oldukça zayıf, mülayim bir kişiliğe sahip olan Yiğit'in, ağabeyinden ayrılan en temel özelliği ise; ateşli tartışmalardan uzak durup kimseyi kolay kolay kıramaması, saatlerce kitap okuyup kendince çözümlemeler yapması, her

şeyi olumlu karşılayıp hayata sürekli gülümsemesiydi. Cebinde sürekli not defteriyle gezen Yiğit, kendisini etkileyen önemli gördüğü olayları not eder, ay sonu gelince de hepsini bir defter aracılığıyla temize çekerek üzerine şöyle bir not düşerdi: "Ömrümden bir ay daha geçti."

Hayatta sürekli pozitif bakan, saf temiz duruşuyla iyi niyetli bir insan olduğu hemencecik anlaşılan Yiğit, bu durumundan zaman zaman şikâyetçi olur, en az ağabeyi kadar çok sevdiği Kuzey'e dert yanarak içini dökerdi. İki gün önce yine üst kata, Kuzey'in yanına çıkmıştı. Üzüntülü, çekingen, bir o kadar iç acıtıcı sesiyle anlatıyordu:

– Bugün yine ondan mektup geldi. Ayfer Zehra beni çok özlüyormuş Kuzey ağabeyim. Rüyalarında görüyormuş, üzülüyormuş, ara sıra kendini tutamayıp gözleri dolunca da oturup ağlıyormuş. Biliyor musun? Onun da senin gibi yemyeşil gözleri vardı. Yüzünün sağ tarafında yer alan üç tane ben'den, ilki dudağının üstünde, diğeri kaşının hemen yanında, benim en sevdiğim, en küçük olanı ise kirpiklerinin içindeydi. Memleketeyken saatlerce gözlerimin içine bakar, sadece tek bir kelime ederdi: "Çirkin". Gözlerimin içine bakınca gözleri dolan, beni bu kadar çok seven, yokluğumda kendini harap eden Ayfer Zehra, niye bana çirkin desin ki? Yoksa ben çirkin miyim? Hadi hadi çekinme ağabeyim, sen de söyle, ben çirkin miyim?

Karşısındaki genç edebiyatçının mahzun, bir o kadar da saf hâli, Kuzey'in her zaman çok hoşuna gider, büyük bir ciddiyetle sıkıntılarını dinleyip kendisine yardımcı olmaya çalışırdı. Kuzey:

– Hayır, hayır, hiç de çirkin değilsin. Tam aksine, Zehra'nın da dediği gibi çok yakışıklısın.

Şaşıran Yiğit:

– Of of! Zehra'nın dediği gibi mi? Yanlış duydun herhâlde ağabeyim. Zehra bana "çirkin" dedi, diyorum, "çirkin".

Kuzey toparlamaya çalışarak:

– Seni çok iyi anlıyorum, fakat bunun için kendini üzmene gerek yok Yiğit kardeşim, belki de sen yanlış duymuşsundur ya da duyduğun kelimeyi yanlış yorumluyorsundur. Çünkü her kelimenin söyleniş şekli ve anlamı farklıdır. Eminim ki Zehra da seni çok sevdiği için öyle söylemiştir. Yoksa sana bakınca gözleri dolan, seni bu kadar çok seven bir bayan, niye sana çirkin desin ki?

– Haklısın ağabeyim, haklısın. Hem çirkin olsam niye benimle bu kadar çok ilgilensin ki?! Biliyor musun ağabeyim? Onun için bir şiir yazmamı istiyor, "Niye benim için bir şiir yazmıyorsun? Nasıl edebiyatçısın?" diyor. İnan ki çok denedim, denemedim değil. Fakat ne vakit bir şeyler yazmak için masanın başına otursam, uğraşsam, çabalasam, kendimi yiyip bitirsem de olmuyor, yazamıyorum, yazamıyorum işte. Yoksa insan sevdiğine şiir yazmaz mı ağabeyim? Tabi ki de yazar, hem de en çok onun için yazmak ister değil mi?

Bu soruya cevaben Kuzey, biraz düşünüp taşınınca, kendinden emin üslubuyla gecenin karanlığını bölen ilk açıklamayı yapıyordu. Nefesini toparlayıp, karşısındaki genci süzünce:

– Pekâlâ, Yiğit kardeşim. Haklısın, bir şair tek bir şiirle bile her şeyi anlatabilir: doğayı, hayatı, sevinci, hüznü, kederi, hayallerini... Fakat söz konusu sevdiği olunca, şiir, şairin gözünde küçülmeye başlar, anlamını yitirir. Tabii, "Anlatamaz." demiyorum, elbette anlatabilir. Fakat her yazışında hem kendinde hem de yazmış olduğu şiirde birtakım

eksiklikler hisseder. Yine olmadı, yazamadım, yok yok deyip büyük ihtimalle yazmış olduğu şiirinden vazgeçer. Haksız mıyım Yiğit kardeşim?

– Haklısın ağabeyim, hem de çok haklısın. Şimdiye dek ne kadar uğraştıysam hiçbiri istediğim gibi olmadı. Ya ben eksik kaldım ya da içimdeki duygular beni yarı yolda bıraktı. Bazen düşünüyorum da acaba ben Zehra'yı sevmiyor muyum? Ya da seviyorsam niye yazamıyorum. Uf be, uf be, uf!

Kuzey, aslen Muşlu olan bu iki kardeşe selam verip apartmanın kapısını aralayınca her tarafın kardan beyaza bürünmüş olduğunu gördü. Kuzey'in şaşkınlığını fark eden Agit gülümseyerek:

– Vay üstadım vay! Hayırdır? Şaşırmış gibi bir hâlin var. Bu kar ne ki? Sen bir de bizim Muş'a düşen karı gör. Her taraf buz kesilir, soğuktan dışarıya çıkamazsın vallaha. O soğuk kış günlerinde yapabileceğin en iyi şeyi de söyleyeyim sana; evde oturup sobanın başında ısınmak. Tabii bir de yakacak sıkıntımız var ki sorma, yani anlayacağın odunu kömürü bulabildiysen o kış senin için ne âlâ. Hiç unutmuyorum üstat, yine soğuk bir kış günüydü. Dışarıda kar diz boyu. O yıl babam tarlayı ekmiş verim alamamış, ilkbaharda otlar istediğimiz gibi yeşermemiş, hayvanlarımız aç kalmıştı. Elde avuçta tek bir metalik yok. Kar öyle bir yağıyor ki sorma. Tahtadan yapılmış kırık kapımız sallanıyor; takır tukur sesler çıkarıyor; soğuktan donuyor, dondukça da içimiz ürperiyordu. Benle iki kardeşim sobanın başında oturmuş, aç karnımızla anamın gelmesini bekliyorduk. Babamın o yıl gözü yaşlıydı be üstat! "Babalık görevimi yerine getiremedim, size iyi bir baba olamadım." diyor; kendini yiyip yiyip bitiriyordu. Aslında pek de haksız sayılmazdı garibim. Ne yapsın çoluk

çocuk evde aç bekliyordu. O yıl dişimizi sınayan kara kış kapıdaydı, elde avuçta tek bir kuruş yoktu. Ama her şeye rağmen her gece kaynardı mercimek çorbamız. Anam bir çorba yapardı ki sorma be üstat! Alüminyum bir tencere, altında dağdan bayırdan topladığımız çalı çırpı... Hiç unutmuyorum, Yiğit o zaman küçücüktü. Hâlden ne anlasın yavrucak. "Ana, yine mi çorba yine mi çorba?" diyordu. Anam akıllı kadın tabii, çaktırmadan Yiğit'e başını sallar, babam duyup da üzülmesin diye köşeye çekip tembihlerdi. Bir ekmeğin nasıl üçe bölündüğünü biz o kış öğrendik be üstat! Ne zaman sofamız kurulsa babam sofraya oturmadan kalkar:

– Çorba da çok tuzlu olmuş hanım, ben doydum, derdi. İşte ben o yıl öğrendim, bir babanın ekmeksiz nasıl doyduğunu, bir annenin sıcacık yuvayı nasıl ayakta tutmaya çalıştığını. Hadi hadi üstadım, söyle söyle çekinme, şimdi için ısındı değil mi? Ah kara kış ah! Ne zaman şu kar yağsa İstanbul'a aklım hep memlekete gider, dönüp dolaşırım o uçsuz bucaksız bayırlarda. Gözümü açtığımda ise yine İstanbul yine İstanbul...

Yiğit'in avucundaki kayısılar zehre bulanmıştı. Ağabeyinin anlattıkları daha dün gibi geliyordu aklına. Açlığı, yoksulluğu, perişanlığı iyi bilirdi. Küçük yaşta öğrenmişti ekmeğin nasıl üçe bölüneceğini. Mercimeğin kokusu burnunda tütünce, yaşlı gözlerle baktı Kuzey Ağabey'ine. Şairane bir edayla boynunu bükünce:"Ya annem her gece çorbayı çok tuzlu yapardı ya da babam ne zaman çorba içse tadını tuzlu zannederdi." dedi. Genç şairden ses çıkmıyordu. Kapı aralığında düşüncelere dalıyor, üzülüyor, gözleri doluyor, boynunu büken Yiğit'e bakınca da başını önüne eğiyordu. Oysa 1969 doğumlu, 22 yaşındaki genç şair, henüz daha iki üç yaşlarındayken babası Mehmet Bey'i kaybetmiş, o da yetmezmiş gibi

babasının ölümünden bir yıl önce, öz annesi Sultan Hanım ve kız kardeşi Aslı'dan ayrı düşmüştü. Hayattaki tek gerçeği ise kendisini büyüten memleketteki üvey annesi Nazife Hanım idi. Şairin kendi deyimiyle ortada ne bir ana vardı ne de bir baba. Çünkü genç şair ne annesi Sultan Hanım'dan ne de kız kardeşi Aslı'dan haberdardı. Üvey annesi Nazife Hanım'dan duyduğu kadarıyla, o çok küçükken öz annesi Sultan Hanım da tıpkı babası gibi vefat etmişti.

Yiğit'in üzüldüğünü görünce dayanamadı, hüzünlendi, acı acı yutkunmaya başladı. Ardından kalın bir o kadar da tok sesiyle:

– Hayat zorluklarıyla güzeldir Yiğit kardeşim. Bunun içindir ki birileri ısınıp dururken dinmez üşümelerin; kimi zaman çaresiz, kimi zaman kimsesiz. Fakat her şeye rağmen hayat devam ediyor, her şeye rağmen direniyoruz zorluklara; tüm irademizle, tüm gücümüzle. Şimdi sen kendini üzüp de direncini kaybetme. Unutma Yiğit kardeşim, her kışın bir baharı, her baharın da ayrı güzellikleri vardır. Elbet bir gün bizim de beklediğimiz bahar gelecektir.

Kapı aralığında yapmış olduğu güzel sohbetin memnuniyetiyle İki kardeşin elini sıkan genç şair, Karaca'yla yapacağı görüşme için apartmandan ayrılarak Gülhane Parkı'nın yolunu tuttu.

Kış mevsimi geldi mi İstanbul'a, koca şehrin fiyakası hemencecik çizilirdi. Geceden kalma sis bulutları yeryüzüne iner, görüş mesafesi kısalır, evlerin bacalarından çıkan siyah duman kütleleriyle göz gözü görmezdi. Kış mevsimi geldi mi İstanbul'a, sabah erkenden inerdi şehre. Öten ilk vapurun düdüğüyle martılar yola koyulur, yoğun iş temposu başlar, sokaktan gelen bağrışmalara boğuk karga sesleri eklenerek İstanbul "Günaydın" derdi sakinlerine. Bağıran kargalara martılar hemencecik karşılık verir, fırından çıkan sıcacık ekmekler dilimlenir, kravatlar takılarak önlüklerin düğmeleri iliklenirdi. Kapı aralığına sıkıştırılan gazetelerle birlikte sokakta: Öksürük sesleri, çay muhabbetleri, dünden kalma eski yorumlar, okul sohbetleri, anne baba tembihleri, korna sesleri, işe geç kaldım çığlıkları...

Vapurdaki insanlar karşılıklı oturup umarsızca birbirine bakınca, yağmur damlacıkları tane tane düşerdi güverteye. Ardından "Çaaaaat!" diye bir ses gelir, gökyüzü aydınlanırdı. Uyuklamaya başlayan mahmur gözler kendine gelir, bir o yana bir bu yana sallanan vapurun beşik etkisi, haşır haşır dalga sesleriyle bölünürdü. Sabah sabah sıcacık odanızın herhangi bir köşesinden dokunduysanız pencereye, ilk

adımınızı ileriye, geriye kalan bütün adımlarınızı ise başka bir yöne atmak zorunda kalırdınız. Şairin deyimiyle pencereden baksan ağlardın, yok göremediysen en büyük yalancıydın. Sıkardı insanı bu mevsimde İstanbul'un havası, içilmezdi gürül gürül akan suları. Simit tuzsuzdu örneğin, çay acı, kelimeler kifayetsiz. Anlatılırdı anlatılmasına da ne kadar da acı çekerdi kelimeler, ne kadar da zorlanırdı köşe başında bekleyen kimsesiz şairler...

Sultan Hanım üç yıldan beridir kendisiyle aynı şehirde, İstanbul'da yaşayan oğlu Kuzey'in varlığından habersiz, bu soğuk kış sabahında, ağır aksak adımlar atarak ilerliyordu. Yılların vermiş olduğu yorgunluk üzerine çökmüş, göz torbaları kırışmış, yüzündeki ince çizgiler iyice belirmişti. Hafifçe yeşile çalan renkli gözleri, beyaz teni, doğuştan ince çizilmiş kaşlarıyla Sultan Hanım, karların üzerinde süzülüp giden ince tekerleğin açmış olduğu yola bakıyor, başını önüne eğiyor, el arabasını süren küçük çocuğun yorulduğunu görünce de:

– Acele etmene gerek yok evladım. Arabayı hızlı sürüp de kendini yorma, evimiz hemen şuracıkta, diyordu.

Yaklaşık yirmi yıldan beridir kızı Aslı'yla birlikte İstanbul'da yaşayan Sultan Hanım, Beyazıt'taki Kapalıçarşı'nın hemen arka tarafında, küçücük, şirin bir bahçesi olan, üç odalı müstakil bir ev almış, emekliye ayrıldıktan sonra istirahata çekilerek kendi hâlinde yaşamaya karar vermişti.

Kışın dondurucu soğuğuna aldırmayıp sabahın erken saatlerinde pazara çıkan yaşlı kadın, elini çantasının içine atıp cüzdanını çıkararak:

– Tamamdır evladım, teşekkür ederim. Evim hemen şu karşıdaki mavi kapı, dedi. Yaptığı işin hakkını alan küçük

çocuk seviniyor, kendisine üç-beş kuruş veren müşterisine gülümseyerek iyi dileklerde bulunuyordu. Pazardan almış olduğu malzemeleri kapının önünde biriktiren yaşlı anne, içeride uyuyan kızı Aslı'ya seslenerek:

– Kızım daha uyuyor musun? Hadi kalkıp yardım et de şu eşyaları içeriye alalım, dedi. Kapıda uzun bir süre kızının gelmesini bekledikten sonra içeriden ses gelmeyince, çaresizce, pazardan almış olduğu eşyaları mutfağa taşıyan Sultan Hanım, ılık bir bardak su içip biraz soluklandı. Dört seferde taşımış olduğu malzemelerin vermiş olduğu yorgunlukla almış olduğu kışlık kabağı, elmayı, portakalı, marulu ve günlük taze balığı dolaba yerleştirdi. Oturma odasına geçince soğuktan üşüyen ellerini ovuşturarak:

– Ah kızım, ah! Yine uykuda kalmışsın, insan birazcık da olsa yaşlı anasını düşünmez mi? Bu kadın sabah erkenden kalkıp gitti; dışarıda kar diz boyu; gelince üşüyecektir, demez mi? Of, of!

Kendi kendine söylenen yaşlı kadın biraz sinirlenip öfkelense de bu soğuk kış gününde sıcacık yatağında uyuyan kızı Aslı'yı uyandırmak istemedi. Aksine üstü yarı açık uyuyan kızının üzerini örterek yanağına bir buse kondurdu. Yaşlı annenin yaşı ilerlemiş olsa da çalışkan sayılırdı. Temizlikten bahis açılınca içi içine sığmaz; her şeyi üsteler; masadaki toza, kir diyecek kadar titiz, pinpirikli ve kararlı dururdu.

Az sonra soğuktan titreyen elleriyle bahçede biriken karları sağa sola savurup, hafifçe ıslanan eteğinin uçlarını katlayarak kömürlüğe geçti. Dışarıda kar tüm hızıyla yağıyor; batıdan soğuk soğuk rüzgârlar esiyor; İstanbul her kış olduğu gibi bu kış da erkenden yağan kara teslim oluyordu. Sultan Hanım, yakmış olduğu sobanın çıtırdayan sesi eşliğinde, yerleri siliyor,

odaların tozunu alıyor, sağı-solu düzelterek etrafa çekidüzen veriyordu. Elindeki temizlik bezinin kirlendiğini fark edince de bezi, odanın girişindeki paspasın üzerinde yer alan çamaşır sulu kovanın içine batırıp var gücüyle sıkıyordu.

Oda iyice ısınmış, sobanın üzerindeki küçük demlik fokur fokur kaynamaya başlamıştı. Yaşlı kadın oturma odasının tozunu alıp, camları silince, bir nebze de olsa rahatlıyordu. Bir ara belindeki sancı, dizlerine kadar inince salondaki beyaz koltuğa oturdu. Derin derin soluklanıp bir süre dinlenince:

– Oh her taraf tertemiz oldu, maşallah mis gibi koktu, dedi.

Sırtındaki temizlik bezini banyoya bırakıp, sıcak su kaynatmak için ısıtıcının fişini takınca, tüm nahoşluğuyla bir kez daha hatırlıyordu. Aklına kızı Aslı gelince ister istemez biraz da sitem etti. Çok değil, henüz daha iki hafta öncesine kadar çalışan, seksenlerden kalma iki düğmeli çamaşır makinesi bozulmuş, defalarca söylemesine rağmen kızı Aslı vakit bulamayınca bir türlü tamirciye gidememişti. Çamaşırları mavi leğenin içine atınca:

– Inhh kızım, ınhh! Yaptığın da iş mi? Anca süslenir, püslenirsin. Bir de şu yaşlı ananı düşünsen? Ne olacak bu hâlimiz? Bir gün öldüreceksin şu ihtiyar kadını, dedi.

Üzüntüsü dile gelince bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi de azalıyordu. Ateşte kaynayan suya dem atıp, demliği sobanın üzerinden indirerek soluğu mutfakta aldı. Tavaya birazcık sıvı yağ ekleyerek, derin bir porselen kâseye irisinden iki tane yumurta kırdı. Kısık ateşte kızaran yağ tavlanırken masanın örtüsünü değiştirip kahvaltı için hazırlık yapıyordu ki oturma odasından gelen derin çığlıkla irkildi.

– Aaaaaaaaaaaaaa!!!

Oturduğu yerde öylece donup kalan yaşlı kadın, bir an ne yapacağını şaşırıp öylece afalladı. İçeride uyuyan kızı Aslı'yı, yavrusunu anımsayınca:

– Eyvah eyvah! deyip, vakit kaybetmeden kızının yanına koştu.

Genç kadın kâbus görünce uyanmıştı. Telaşı gamzelerine kadar iniyor, alnı bulgur bulgur terliyordu. Oturduğu yerden battaniyesini dizlerine kadar çekmiş, gözleri yaşarmış; korktuğu her hâlinden belli olan genç kadın, dayanamayınca annesine bakıp kaşlarını yukarıya kaldırarak:

– Of anneciğim of! Yine kötü kötü rüyalar gördüm. Bir dağın başına oturmuş etrafa bakıyordum. Dağın en tepesinden aşağıya doğru esen serin rüzgâr içime işliyor, yüreğimi ferahlatıyor, sanki her şeyden habersiz benim için uğraş veriyordu. O an için çok mutluydum, çok neşeliydim. Ayağımın hemen dibinde akan küçük nehir, kuş cıvıltıları eşliğinde doğanın hazin sessizliğiyle güzelce bir türkü tutturuyor, sessizce akıyor, oturduğum dağı baştanbaşa yararak usulca yatağını genişletiyordu. Gökyüzünde parlayan güneşe bakınca içim ısınmış, ufkum genişlemiş, içimdeki sevinç ikiye katlanmıştı. Derken, derken ansızın karanlıklar çöktü üzerime, gözlerim karardı, ellerim titredi. Gökyüzünde parlayan güneşim etkisini yitirince, koca koca dağlar üzerime gelmeye başladı. Bağırıyordum, çağırıyordum, haykırıyordum. Sadece küçücük bir yardım bekliyordum. Ama ortada yardımıma koşacak kimsecikler yoktu. Kimsecikler hiç gelmedi anne, kimsecikler hiç gelmiyordu anne, kimsecikler neden hiç yoktu anne? Kimsecikler, kimsecikler...

Soğuk kış sabahı vicdan alevinin mahrumiyetiyle yeni bir günü işaret ederken Aslı Hanım gözyaşlarına boğuluyordu.

Her taraf beyaza bürünse de genç bayan tozlu bir sabaha gözlerini açmıştı. Ateş pahası kirpikleri en az gururu kadar yalnızdı. Çaresizlik zinciri boynuna takılınca, ne isyankâr bakacak gözleri vardı, ne de dünden bugüne tutunabilecek incecik bir dalı. Hatta düşler kuruyordu kendi dünyasında, sessiz, sakin, bir o kadar ılımlı ve acımasız. Bu aralar hülyalarında mutlu olsa da kimsesizliği biçareydi. Yalnız ve düzeni bozuk soluyordu hayatı; eş, dost, Âdem, Havva, hak, inanç bir yana... Nitekim dayanamayınca ağlıyordu. Az sonra mahmur gözleri ıslanınca, annesine bakıp hiddetlenerek:

– Olmaz olsun şu gördüğüm kâbuslar. Bu aralar elim kolum bağlı, hayat pınarında ne ölüyüm ne diri. Hatta dün geldi, bak bugün geçiyor, yarın belki de hiç olmayacak. Ne sorular var ne de cevaplar, tek bildiğim günahkâr geçen her günüm yanıma kâr. Geçip gitti dolu dizgin kervanlar, geriye dönüp bakan gencecik bir ben var.

Korkularıyla yüzleşen genç bayan, içindeki ağır yükü kaldıramayıp annesine dert yanıyordu:

– Anneciğim, artık benim için bu dünya hiçbir anlam ifade etmiyor. Kendimden başka hiç kimseye güvenemiyorum, inanamıyorum. Bir gün gözlerimi kapayıp bu dünyadan göçünce nereye gideceğim ne yapacağım onu da bilemiyorum. Üff üfff! Adım başı duvardaki saatin tik takları uğulduyor kulaklarımda. Attığım her adım, yelkovandan öte akrep gibi sancıyor yüreğimi. Zamanım kısa, yolum uzun, o içimde olmasa da ben bir başıma mutluyum. Ne olursun anneciğim anla beni! Ben yalnız başına yaşayan, inancını suya düşürmüş, ağacın gölgesindeki ambiyansa tutunarak ömrünü geçiren bir bahtiyarım.

İçindeki ahiret inancını kaybetmiş genç bayan, İstanbul'da Tıp Fakültesi'nde okuduğu yıllarda farklı öğrenci gruplarının etkisi altında kalmış, inancını yitirmiş, o günden bugüne hayat yolunda bocalamaya başlamıştı. Dışarıdan bakınca mutlu gibi görünen Aslı, kendi içinde büyük mücadeleler veriyor, sıkıntılar yaşıyor, zaman zaman kafasındaki sorulara cevap bulamayınca da odasına çekilip sessizce ağlıyordu. Kızı Aslı'nın önünde günden güne eriyen zavallı annesi Sultan Hanım ise kızına bu dünyanın geçici olduğunu söylüyor, kâinatın yaratıcısından bahsediyor, bu sıkıntıların geçmesi için günlerce dua edip uykusuz kalıyor, fakat tüm bunlara rağmen yine de kızın bu vahim durumuna bir çare bulamıyordu.

Nitekim aslı inancı konusunda oldukça kararlıydı. Duruşu ve görüşü söz konusu olunca hayata açılan sırlarına yönelik asla taviz vermiyordu. Masası, kitaplığı, çantası rahatlamaya yönelik dinsel deliller barındıran kalınca kitaplarla doluydu. Dayatmalarını hep bu felsefî kitaplar üzerinden yapar, arkadaş ortamında en çok o konuşur, söz konusu inancı olunca kimseye pabuç bırakmazdı. Annesinin üzülüp kızdığını görünce de okuduğu üç-beş kitaptan bahsederek: "Bu dünyada sadece maddenin gerçek olduğunu, madde ve maddenin değişimleri dışında hiçbir şeyin var olmadığını, varlığın ise sadece madde cinsinden olabileceğini" ileri sürerek kendini haklı buluyordu. Emekli öğretmen Sultan Hanım, ne zaman bu konular hakkında konuşup kızını aydınlatmaya çalışsa genç kadın her zamanki gibi: Evrendeki tek tözün sadece madde olduğunu savunuyor, varlığın fizikî bir nitelik taşıdığını ve evrende tinsel bir tözün bulunmadığını ileri sürerek, görüş ve indirgemeci bir öğreti olan materyalizmi ön plana çıkarıyordu. Zaman zaman köşeye sıkışınca da:

Aşkla Dokun Hayata

Hayata aşkla dokunmak için sürprizlerimiz sizi facebook sayfamızda bekliyor.

facebook.com/
askladokunhayata

Aşk-ı Rana

GÜNEY UTKUN

"Aşk, güzeldir!" diyen genç yazar Güney Utkun, "Aşk-ı Rana" adlı romanında macera dolu bir heyecan fırtınası içinde yaşanan kırık bir aşk öyküsünü ilmek ilmek dokuyor, okuyucusunu esrarengiz bir âlemde yolculuğa çıkarıyor.

Aş Ra

GÜNEY U

Karşılıksız bir aşk, sızısı hiç hasret, hastalığa yenik dü fakültede işlenen esraren gizem perdesi ardındaki e

Aşk-ı Rana; hasret, ihanet harmanlanmış bir aşk öyk 1980 darbesini, Körfez Sa Orta Doğu'nun kadim yaz gözle anlatan çarpıcı bir r

www.hayatyayinlari.com
9 786051 511320
₺19,50
twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari